

Nguyễn Phương

Mùa phượng cuối cùng

Mưa lại về, khoác lên cây phượng trong sân trường tôi chiếc áo mới của mùa hè. Chiếc áo kết dính từ những cánh phượng hồng xinh xinh. Tàng cây nhuộm đỏ, căng tròn như một chiếc dù khổng lồ cháy rực một góc trời. Tôi yêu mùa hạ, yêu những cơn mưa bất chợt đi về, yêu những chùm phượng đỏ tuyệt vời, yêu luôn những trò chơi trẻ con từ hoa phượng. Một cánh phượng lạc loài chao nghiêng rồi nhẹ nhàng đậu trên vai tôi. Tôi thần thờ mân mê cánh hoa mỏng manh như mân mê nhưng kỷ niệm của một thời áo trắng. Có cuộc vui nào mà chẳng tàn, niềm vui nào rồi cũng qua mau, giờ chỉ còn lại nỗi buồn của mình tôi. Sau cơn mưa, bầu trời trong veo nhưng hồn tôi lại u ám mây mù. Gió chiều mang hơi nước lành lạnh khiến tôi rùng mình. Kỷ niệm lại tràn về như xác phượng làm rung động trái tim vốn yếu đuối của tôi. Tôi lạ là tôi nhỏ nhoi đơn độc, lại là tôi với những giận hờn đau khổ riêng mang. Giữa bạn bè, cố khoác bộ mặt lạnh lùng, phớt tỉnh, bất cần nhưng trong lòng tôi là cả một cơn bão đang ngầm ngấm vây bủa. Năm cuối của thời sinh viên chúng tôi thật là bận rộn. Bận rộn với bài vở, với những kỳ thi, với cả những buổi hẹn hò, đàn đúm. Sau hai tháng thực tập, chúng tôi lại trở về hoàn tất những môn học còn lại và chuẩn bị cho kỳ

thi tốt nghiệp. Lớp học lúc nào cũng chẳng bài vở nhưng cũng đầy ắp tiếng cười đùa chỉ riêng mình tôi, tôi buồn. Tôi nhớ anh. Nỗi nhớ đầy tim tôi, dâng tràn lên mắt làm mờ dần những con chữ trước mặt tôi. Có gì anh lại im lặng sau lá thư đầy giận hờn trách móc của tôi. Tôi đúng hay anh đúng sao chẳng một lần bày tỏ.

Ngày anh trở về lại càng buồn hơn - Tôi lao đầu vào học để tìm quên. Tôi phải đậu tốt nghiệp. Tự ái con gái trong tôi bị tổn thương trước sự im lặng của anh. Nhưng cứ cảm quyền tập lên, tôi lại như thấy đôi mắt thật buồn của anh, đôi mắt như thầm trách "Sao em buồn quá vậy ? Sao không chịu hiểu... ?!" Tôi lắc mạnh đầu cố xóa hình ảnh của anh và cố nhồi vào đầu mình cái mớ bài vở mà tôi phải thuộc.

Nhỏ Nga lắc đầu nhìn tôi, nhỏ thân và hiểu tôi:

- Mày điên rồi ! Học kiểu nàyy coi chừng mày lại lăn ra bệnh cho coi.

Tôi nghe giọng mình khô khốc:

- Tao không sao, chưa chết đâu mà sợ !

Nhỏ ôm vai tôi:

- Sao mày không hỏi cho rõ ràng, chắc gì mày đúng...

Tôi quắc mắt, cắt ngang:

- Vậy là tao sai ?

Nhỏ cười:

- Tao không nói mày sai, nhưng mà hai đứa cứ như mặt trời mặt trăng hoài thì không phải cách đâu.

- Kệ tao, để yên cho tao học bài.

Nó giật phăng cuốn tập trên tay tôi quăng vào góc giường, nghinh mặt dạy đời:

- Mày tự dày vò mình và người ta làm gì, chỉ tổ đau khổ thôi ! Nhìn hai đứa bây như hai cái bóng làm tao muốn bệnh.

Rồi nhỏ hạ giọng:

- Mày không hỏi... hay là... để tao hỏi nha...

Tôi bật dậy như cái lò xo:

- Không ! Mày hỏi tao sẽ nghỉ chơi mày luôn. Tao về.

- ở lại ăn cơm rồi đi học luôn.

- Thôi ! Tao không đói.

Tôi chột hối hận khi nhìn gương mặt ỉu xiu của Nga. Có lẽ suốt cuộc đời mình, tôi khó tìm đâu đứa bạn thứ hai dễ thương như nhỏ. Tôi vuốt má nhỏ:

- Thông cảm cho tao, tao xin lỗi.

Nhỏ gật nhẹ đầu tiễn tôi ra cổng. Tôi đạp xe lơ ngơ rồi ghé vào trường gửi xe. Ôm cặp lang thang trong sân, bước chân vô định lại đưa tôi đến nơi mà tôi và anh cùng thích: chiếc ghế đá dưới gốc phượng già, chiếc ghế ngày nào anh vẫn thường ngồi nhìn tôi tan học, nay chỉ mình tôi lẻ loi.

Anh vừa đi đâu về, ngang chỗ tôi ngồi, anh dẫn xe đi chậm lại. Bốn mắt gặp nhau, tôi tìm thấy nỗi khắc khoải trong mắt anh. Tim tôi đập nhanh. Tôi muốn gọi tên anh nhưng rồi tôi ngẩng mặt quay đi. Anh như lao về phòng mình (Phòng anh ở trong khu tập thể phía sau gốc phượng tôi ngồi). Anh im lặng, tôi buống bình. Vậy là hai đứa chẳng có một lời phân bua.

Tim tôi đau thắt khi cảm nhận rằng hình như mỗi ngày anh mỗi xa tôi hơn. Niềm vui ngày nào kề vai nhau dưới mưa, nay chỉ còn là một nốt thăng cao trong bản nhạc tình dang dở của anh và tôi. Lòng tin trong tôi sao cứ tan dần, tan dần như viên nước đá giữa cái nắng hè chói chang cay nghiệt. Anh trong tôi không còn là anh của những ngày đầu mới biết nhau: sôi nổi, yêu đời và tôi cũng không còn là cô học trò ngây thơ, hay nhõng nhẽo để bắt đền bàn bè và... bắt nạt cả anh.

Tiếng chuông vang lên kết thúc môn thi tốt nghiệp cuối cùng. Nga tìm tôi trong đám sĩ tử ồn ào:

- Ê ! Xong chưa ?

Tôi gật đầu:

- Được !

Nhỏ cười thật tươi kéo tay tôi:

- Đi ăn chè, lớp trưởng khao.

- Thôi tao về, mệt quá !

Nhỏ ái ngại nhìn tôi:

- Về nhà chi, có một mình, mày lại buồn:

Tôi trừng mắt nhìn nhỏ, cố ra vẻ cứng rắn:

- Tao buồn hồi nào ? Ai nói ?

Nhỏ cũng không vừa:.

- Mắt mày chứ ai ! Mày khóc có lẽ còn dễ chịu hơn. Đằng này con mắt cứ ươn ướt chứ chẳng rơi giọt nào.

Tôi lăm bắm một mt mình:

- ừ ! Nếu khóc được có lẽ đỡ khổ hơn.

Tôi lặng lẽ xuống bãi lấy xe với Nga. Ngang qua văn phòng khoa, tôi hơi khựng lại khi bắt gặp cái nhìn đầy lo lắng của anh. Tôi biết anh đang lo cho kỳ thi của tôi. Anh đã từng trải qua nó nên anh hiểu tôi phải khó khăn thế nào trong tâm trạng hiện tại. Nhưng lo lắng thì có ích gì ? Tôi cúi mặt nghe buồn dâng ngút ngàn.

Tôi lại ngồi nơi gốc phượng. Có lẽ đây là lần cuối tôi còn được nhặt cánh phượng rơi. Sân trường hôm nay vắng ngắt. Thi xong rồi, bọn tôi mỗi đứa một phương trời. Chia tay giảng đường, chia tay thầy cô, bè bạn, chia tay luôn mùa phượng cuối cùng của một thời áo trắng. Chỉ một chút hiểu lầm mà mình mất nhau dễ dàng vậy sao anh ? Hái tháng không có nhau, em hiểu mình đã nặng lòng thế nào. Em hiểu anh đã yêu em, hiểu em nhiều hơn em tưởng. Ước gì... ! Một chút tự ái con gái còn sót lại đã ngăn tôi chạy đến

với anh. Muộn rồi, tôi phải về thôi. Vĩnh biệt phượng hồng, vĩnh biệt tình thơ. Tôi xoa mạnh hai má lấy lại bình tĩnh, đứng lên và... quay đi.

* *

Mười năm. Một thời gian không ngắn để chúng tôi trưởng thành, nhưng cũng không đủ dài để tôi nguôi ngoai được mối tình đầu trong như pha lê nhưng mong manh như sương khói ấy. Cả hai đã cố tình quên vì lòng tự ti, vị kỷ, để đến lúc hiểu ra rằng mình không thể thiếu nhau thì đã quá muộn màng. Nếu như còn có thể trở lại "ngày xưa", tôi sẽ không để mất nhau lần nữa. Giờ thì đã xa quá rồi, tất cả sẽ phải đi, chỉ còn lại mùa phượng cuối cùng mãi mãi trong đáy tim tôi.

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003